

НЕПОЗНАТИЯТ НЕ РАЗБИ СВЕТА на Адам от раз. Точно това си внушаваше впоследствие Адам Прайс, но то си беше чиста лъжа. Още в първия миг, от началното изречение на другия, Адам сякаш усети края на битието си на доволен жител на предградията, женен, с две деца. Само по себе си изречението беше съвсем просто, но в тона му се съдържаше оттенък на информираност, че дори и загриженост, който подсказа на Адам, че каквото било – било.

– Нищо не ти налагаше да останеш с нея – каза непознатият.

Разговорът им започна в залата на Американския легион в Сидърфийлд, в щата Ню Джързи – град, фрашкан с пребогати мениджъри на хедж-фондове, банкери и тям подобни финансисти от така наречените „господари на вселената“. А залата на Американския легион им беше любима бирария, предлагаща им неангажиращи удобства и повод да се правят на най-обикновени земни пичове, излезли сякаш от реклама на пикапите „Додж Рам“, при все че нямаха нищо общо с този типаж.

Адам стоеше непосредствено до лепкавия бар. Зад гърба му висеше табло за дартс. Неоновите надписи рекламираха „Милър Лайт“, но Адам държеше в дясната си ръка бутилка „Бъдуайзър“. Обърна се към току-що присламчилиия се мъж и това, че знаеше предварително отговора, не му попречи да зададе въпроса:

– На мен ли говорите?

Онзи беше по-млад от повечето присъстващи бащи, по-слаб – почти мършав, но с големи, пронизващи сини очи. Ръцете му бяха бели и кльощави, а изпод единия къс ръкав надничаше крайчето на татуировка. На главата си носеше бейзболна шапка. Явно се мъчеше да мине за хипстър, но излъчването му беше по-скоро на оглавяващ някой ИТ отдел компютърджия, който от работа не успява да се покаже на слънце.

Синеокият пронизващ поглед прикова Адам с такава сила, че чак му идеше да се отдръпне.

– Тя вече ти беше съобщила, че е бременна, нали?

Адам усети как дланта му се стегна около бутилката.

– И ти затова остана. Понеже Корийн ти каза, че е бременна. – В същия миг Адам усети как нещо в гърдите му прещрака, все едно – като във филмите – се беше включил часовников механизъм с червен циферблат и сега отброяваше оставащите секунди до експлозията: тик-так-тик-так.

– Познаваме ли се отнякъде? – попита Адам.

Непознатият не отстъпваше.

– Уведомила те беше за бременността си. Корийн имам предвид. Каза ти, че е бременна, а после – че пометнала.

Залата на Американския легион беше фрашкана с градски татковци по бели горница за бейзбол с три четвърти ръкави и карго шорти или торбести мъжки джинси с висока талия. Мнозина носеха и бейзболни шапки. Вечерта беше посветена на подбора на момчета от четвърти до шести клас за класните и училищния „А“ отбор по лакрос. Ако искаш някога да наблюдаваш поведението на алфа мъже в естествената им среда, мислеше си Адам, достатъчно е да видиш колко сърцата участват в избора на децата им за някой отбор. Сцената е достойна за филм по „Дискавъри Ченъл“.

– А ти реши, че си длъжен да останеш, нали така? – попита го онзи.

– Кой, по дяволите...

– Излъгала те е тя, Адам. – Младият мъж говореше убедено, като човек, който не само знае истината, но в крайна сметка се мъчи да защити интересите на самия Адам. – Корийн си го е измислила. Изобщо не е забременявала.

Думите се сипеха отгоре му като юмруци, замайваха го, изцеждаха съпротивителните му сили, оставяха го потресен, объркан и готов да му броят до осем, без да е паднал на пода. Идеше му да отвърне на ударите, да сграби другия за ризата и да го млати по цялата стая за това, че обижда по този начин жена му. Но не го направи. По две причини.

Първо, защото юмрукоподобните думи го бяха замаяли и оставили без сили.

И второ, заради категоричната увереност на приказките на другия; при тази негова проклета убеденост, Адам започна да се пита дали няма да е най-разумно да го изслуша.

– Кой сте вие? – попита.

– Има ли значение?

– Да кажем, че има.

– Аз съм непознатият – отвърна му онзи. – Непознатият, който знае важни неща. Тя, Корийн, те е излъгала, Адам. Изобщо не е била бременна. Целта ѝ е била да те примами да се върнеш.

Адам тръсна глава, наложи си да не се предава, да разсъждава логически и спокойно.

– Но тя ми показва теста за бременност.

– Фалшификат.

– И ехограмата видях.

– И тя фалшива. – Вдигна ръка да възпре по-нататъшните възражения на Адам. – И надутият корем или, по-точно, корем. След като на Корийн почна да ѝ личи, тя престана да ти се явява гола, нали? И по какви поводи ти отказваше да правите секс? Че нощем ѝ призлявало, предполагам. Редовен номер. Така че

след помятането да прецениш, че цялата й бременност от самото начало е била тежка.

Някой се изцепи мощно от далечната страна на залата:

– Грабвайте по една нова бира, момчета, и да почваме това, за което сме се събрали. Беше Трип Еванс – президентът на лигата по лакрос, бивш шеф в рекламна агенция на Медисън Авеню и, общо взето, свестен тип. Всички останали бащи тръгнаха да се сдобиват от стойката с по един от алуминиевите столове, от онези, които се използват за училищните концерти, и да се подреждат в кръг по периферията на салона. Трип Еванс хвърли поглед на Адам, видя безспорно бледата му физиономия и притеснено се намръщи. Адам обаче насочи цялото си внимание към непознатия.

– Кой сте вие, дявол да ви вземе?

– Да речем, че съм твоят спасител. Или приятелят, който току-що те е освободил от затвора.

– Що за глупости!

Разговорите бяха престанали на практика. Мъжете разменяха под сурдинка последни думи и из смълчаната зала се чуваше най-вече стърженето на столовете по пода. Всички се мъчеха да си докарат изражения на спортна настървеност – нещо, което напълно отвърщаваше Адам. Той всъщност изобщо нямаше работа тук. Налагаше му се да замества Корийн, която беше касиер на съвета по лакрос, тъй като в последния момент от училището бяха пренасрочили участието й в учителската конференция в Атлантик Сити. А то взе, че се падна на най-светлата за лакроса в Сидърфийлд дата през годината – датата, заради която Корийн поначало беше започнала да проявява такава активност.

– А трябва да си ми безкрайно благодарен – каза другият.

– Не разбирам за какво изобщо става дума!

Онзи за пръв път си позволи да се усмихне. И то по начин, който нямаше как да убегне на Адам: миловидно, с усмивката на лечител – на човек, чиято единствена цел е да избере възможно най-добрия подход.

– За това, че вече си свободен – отвърна непознатият.

– Абсолютна лъжа.

– Ти май не си напълно убеден, Адам.

От далечния край на залата Трип Еванс се провикна:

– Адам? – Гледаше право в тях, тъй като само Адам и непознатият все още стояха прави.

– Време е да си вървя – прошепна непознатият. – Но ако наистина искаш доказателство, провери сметката по кредитната си карта „Виза“. И ще откриеш плащане в полза на „Novelty Funsy“.

– Чакай малко...

– Да не забравя и друго – наклони се към ухото му непознатият. – На твое място бих направил и ДНК тестове на двамата си синове.

Тик-так-тик... Тряс!

– Моля?

– Не разполагам с никакви улики в това отношение, но знам, че ако една жена е готова да прибегне до подобна лъжа, почти сигурно е, че не ѝ е за пръв път.

Замаял наново Адам с последното обвинение, непознатият тръгна забързано към изхода.

В МИГА, в който Адам си възвърна способността да ходи, моментално хукна подир непознатия.

Късно.

Онзи вече седнаше на дясната седалка на сива хонда акорд. Колата тръгна. Адам спринтира, за да я види по-отблизо, евентуално да разчете номера ѝ, но успя само да установи, че е от щата, в който живееше – Ню Джързи. Другото го зърна чак когато колата свърна по посока на изхода от паркинга.

Зад волана седеше жена.

Млада, дългочоса блондинка. Уличното осветление му позволи да забележи, че гледа към него и че за миг погледите им се засякоха. На лицето ѝ беше изписана загриженост, дори съжаление.

По негов адрес.

Колата изчезна с пълна газ. Някой го извика по име.

Адам се извъртя и се върна в залата.